

<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>xavier pagès</u> , director PUIÇSOLIU op. 96 (1957) petit poema	1	6'46''
<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>antoni ros-marbà</u> , director DANSA DE FADRINS op. 90 (1955) peça en forma de dansa	2	6'00''
<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>jordi león</u> , director IMPRESSIONS CAMPEROLES op. 25 (1927) suite en cinc temps	3	3'22''
I. Albada	4	2'10''
II. Mainada jugant	5	4'38''
III. sota els pins	6	2'17''
IV. la vall dels ecos	7	3'27''
V. festa	8	5'11''
ELS TRES TAMBORS op. 18 (1926) glosa de la cançó popular	9	5'28
GLOSSA DEL BALL DE GITANES DEL PENEDÈS op. 27 (1928) glosa de la dansa tradicional	10	8'05''
<u>cobla de cambra de catalunya</u> <u>jesús ventura</u> , director LA MOIXERANÇA D'ALGEMESÍ harmonització i instrumentació de la dansa popular	11	3'47''
<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>xavier pagès</u> , director EN PERE GALLABÍ glosa de la cançó popular	12	4'12''
LA DANSA DE CASTELLTERÇOL harmonització i instrumentació de la dansa tradicional	13	4'54''
EL BALL DEL CIRI harmonització i instrumentació de la dansa tradicional		
durada total		60'25''

cobla sant jordi-ciutat de barcelona | cobla de cambra de catalunya

Joanm Serra i Corominas (1907-1957)

obra simfònica per a cobla
sardanes per a dues cobles

Joanm Serra i Corominas

Durant els primers mesos de 1948, a iniciativa de la Institució Musical Juli Garreta, disset músics van tenir el privilegi d'assistir a un curs d'instrumentació per a cobla impartit pel mestre Joaquim Serra, eminència ja en la matèria. Gairebé una dècada després, d'aquelles classes se'n va publicar un llibret que fins fa poc a ha estat l'únic manual d'instrumentació per a cobla existent. Algú l'ha definit com a "obra magna". Exagera. I probablement no l'hagi ni llegit. *El Tractat d'Instrumentació per a Cobla* (Joaquim Serra, 1957) és una "obra sòbria, precisa i a la vegada exhaustiva", com algú altre l'ha més encertadament adjectivat. Ara, cinquanta (!) anys després de l'edició del manual, sembla que l'Escola Superior de Música de Catalunya en prepara una revisió. Ja el 1987 el Departament de Cultura de la Generalitat va fer-ne una actualització. Jo, sincerament, no tocaria ni una paraula de l'edició original, ni una nota. Per dos motius:

El primer, perquè el llibret, a més de l'interès estrictament musical, també té un interès històric, gairebé etnomusicològic, que ha de ser entès en el context de mitjan de segle XX, quan va ser escrit. Jo en proposaria una edició facsímil i, al marge d'aquesta, la publicació, si es vol, d'un nou tractat

d'instrumentació. Aquest va ser l'encert del compositor Lluís Albert en publicar el seu *Nou tractat d'instrumentació per a cobla* (Clivis, 1999), basat en l'obra de Serra, però totalment independent. El segon motiu pel qual no actualitzaria *El Tractat d'Instrumentació* per a Cobla de Joaquim Serra és perquè el seu vertader i més valuós tractat d'instrumentació és la seva música, per si mateixa.

Aquesta edició de dos CD és la culminació d'un projecte ambiciós: el d'enregistrar l'obra completa per a cobla de Joaquim Serra. La idea va anar agafant forma durant l'any 2001 (segurament esboçada i somiada d'abans), a l'entitat Músics per la Cobla. L'any següent ja es va començar amb l'edició de les partitures, tasca efectuada per Jesús Ventura, a partir dels materials originals i les gravacions a càrrec de diferents formacions de la Cobla de Cambra de Catalunya, començant per les primeres sardanes. Després, any rere any, s'ha anat publicant el material a mesura que s'enregistrava; quatre CDs per a les sardanes i aquests dos últims per a l'obra de format lliure.

El primer d'aquests CD que conté les obres per a una sola cobla, presenta un doble interès: d'una banda el de la música enregistrada, i de l'altra, el

dels directors que la interpreten. Tots ells són experts en la direcció del conjunt instrumental català i, alhora, han escrit música original per a la formació. El fet de reunir en aquest CD quatre visions diferents de la música de cobla, hi afegeix un interès especial. Presentem-los per ordre cronològic:

Antoni Ros Marbà (L'Hospitalet de Llobregat, 1937) és un director de renom internacional en el terreny simfònic i operístic, deixeble a Barcelona del mestre Eduard Toldrà. Ros Marbà va conèixer de primer mà, a més de Toldrà, Joaquim Serra i aquella generació de músics que integraven la primera cobla barcelonina de vocació simfonista, la ja mítica cobla Barcelona. Al capdavant de la Barcelona va dirigir l'estrena de *Puigsoliu*, l'obra pòstuma de Joaquim Serra. Ros Marbà, que representa en el món de la cobla l'herència de Toldrà i Serra, dirigeix en aquest CD la cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona intepretant la *Dansa de Fadrins*. La seva interpretació hi subratlla el caràcter pastoril, ja que la *Dansa de Fadrins*, malgrat contenir material melòdic original, té un marcat regust popular.

Jordi León (Barcelona, 1952) va ser, primerament, un virtuós del flabiol. Com aquells

músics d'èpoques pretèrites, el virtuós era qui s'encarregava de donar instruccions als seus companys, com el violinista de l'orquestra antiga, que marcava amb l'arc mentre tocava. Segurament que León ha marcat més d'una vegada amb la baqueta del tamborí mentre tocava el flabiol. León dirigeix aquí la cobla de la qual va ser fundador el 1983, la Sant Jordi (l'afegitó de Ciutat de Barcelona és de 1997), i hi interpreta tres peces de joventut de Serra: *Impressions camperoles*, de 1927; *Els tres tambors*, també de 1927; i la glossa del *Ball de les Gitanes del Penedès*, de 1928. Joaquim Serra rondava els vint anys quan va escriure aquesta música, però excel·lia ja com a compositor. Sense allunyar-se d'aquell regust popular que l'uneix íntimament a la cobla, Serra introdueix timbres i ritmes nous a *Impressions Camperoles*, una obra en cinc parts de caràcter descriptiu. No són tan revolucionàries, en canvi, les glosses *Els tres tambors* i *Ball de les Gitanes del Penedès*, però són magistrals en la instrumentació, inconfusiblement Serra.

Jesús Ventura (Barcelona, 1960) és, a més de director, periodista i activista cultural. Va ser també instrumentista de flabiol i tible, i coneix la cobla des de dins i des de fora. El fet d'haver-ne dirigit moltes, de diferents latituds i aptituds, li

dóna un coneixement profund en la instrumentació. Ell entronca amb aquella tradició de directors – intèrprets, com ho van ser també Josep Serra o Conrad Saló. Ventura dirigeix aquí la majestuosa i emotiva *Moixeranga d'Alghemesí*, al capdavant de la Cobla de Cambra de Catalunya, la formació que ell i Josep Maria Serracant van crear per interpretar música que corria el perill de ser oblidada. Ventura també és el director de tot el contingut del segon CD d'aquest Àlbum, al davant de diferents formacions de la Cobla de Cambra fins a un total de 33 intèrprets, l'instrumental necessari per a interpretar *Introducció i dansa*.

Xavier Pagès (Sant Pere de Ribes, 1971) és el director titular de la cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona des de 2004. Pagès es va apropar a la formació catalana en qualitat de compositor, però ràpidament es va fer un merescut lloc com a director. La seva doble formació musical i científica el converteixen en un director pulcre, perfeccionista, que treballa el material musical sense afectacions, amb una certa distància emotiva. Això fa, per exemple, que la seva versió del *Puigsoliu* comenci, al meu gust, una mica lenta, al temps just que la partitura indica, però deixant de banda la tradició interpretativa de la peça. En canvi, en el *Puigsoliu* de Pagès l'afinació

està molt treballada i aconseguida (un detall importantíssim i que no sempre es té prou en compte en les interpretacions coblistiques). A més de *Puigsoliu*, Xavier Pagès ens presenta, amb cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, una glosa sobre una cançó popular i dues instrumentacions de danses tradicionals signades per Serra: *En Pere Gallari*, *La Dansa de Castellterçol* i *El Ball del Ciri*.

El segon CD d'aquest Àlbum, conté l'obra per a cobles (sí, en plural) de Joaquim Serra. Hi ha dues sardanes per a dues cobles: *A Montserrat i Primavera*. La primera va ser escrita el 1926, poc després d'*Els tres tambors*, una glossa basada en aquest tema popular. Sembla com si el jove Joaquim (que aleshores tenia dinou anys) volgués expandir la cobla, primer utilitzant-la per a d'altres formes que no són la sardana, i després ampliant-la físicament, doblant-la en nombre. Concepció Ramió i Inés Padrosa escriuen a *La nissaga dels Serra*: "[A *Montserrat* és] la seva primera obra de gran dimensió, que el porta a concebre la composició des d'una perspectiva de desplegament espacial de gran potència, que implica un concepte de cobla més orquestral que cambrístic". L'altra sardana per a dues cobles de Serra data de vint anys després. *Primavera* és una sardana grandiloqüent, majestàtica, sobretot en

els curts i al final dels llargs, adequada a l'ocasió per a la qual va ser escrita: l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat, el 1947. L'utilització de dues cobles està plenament justificada. És una opció sonora, de volum i de presència, ja que a nivell harmònic molts instruments es limiten a doblar veus. També és amb aquesta finalitat de volum sonor que Serra va ampliar la cobla per a la seva *Marxa sobre motius populars*, de 1935. Aquí hi figuren, a més de dues cobles, percussió (en algun lloc hi diu bateria, encara que en la partitura hi figuren caixa, triangle, bombo i plats) i tuba. Gairebé segur que es tracta d'una peça d'encàrrec, que havia d'acomplir unes necessitats concretes, perquè s'allunya molt de l'estètica de l'autor. Recordem que els esbossos simfònics *La fira*, per a dues cobles, i *Introducció i dansa*, per a tres, van ser escrits abans que aquesta *Marxa sobre motius populars*.

La fira, de 1929, és un esbós simfònic en el sentit estricte del terme. Esbós perquè l'autor ens descriu una situació concreta, utilitzant tres o quatre motius musicals que desenvolupa al llarg dels set minuts que dura l'obra. I simfònic pel tractament orquestral utilitzat, per la forma escollida. L'obra necessita de la presència de dues cobles, d'altra manera no s'aconseguiria el mateix

impacte. Fixem-nos per exemple en l'episodi fugat de la canya, contrastat per les crides del metall. O en la reexposició final del tema, d'un marcat caràcter orquestral. L'any següent, el 1930, Serra enllesteix *Introducció i dansa*, de característiques formals semblants a *La fira*. No és casual. A finals de la dècada dels anys vint i principis de la dels trenta, Serra ja havia escrit una vintena de sardanes i algunes cançons per a veu i piano. És lògic que ara s'interessés per formes i formacions més grans, que desenvolupava mitjançant glosses, esbossos i suites. D'aquesta època daten *Els tres tambors* (ja ho hem dit, glossa per a cobla, de 1926), *Impressions camperoles* (suite per a cobla, 1927), *Glossa del ball de gitanes del Penedès* (glossa per a cobla, 1928), *Romàntica* (per a petita orquestra, de 1928), *Tres peces* (per a petita orquestra, 1929) i *Variacions per a piano i orquestra* (1931).

I tornem de nou a l'any 1948. Si al principi de l'article ens situàvem a l'hivern d'aquell any per parlar del curs d'instrumentació impartit per Serra, ara ens anem a la tardor. Durant aquell mes de novembre Serra va escriure i estrenar *La presó de Lleida*, un poema simfònic per a dues cobles i percussió, encarregat per Manuel Cubeles i l'Esbart Verdaguer. En aquesta obra s'evidencia

que Serra és un compositor madur (aleshores tenia quaranta-un anys), amb una excel·lència en l'orquestració per a cobla, i amb un bon domini de la forma i el seu desenvolupament. És el Serra que poc després escriurà *El Carnestoltes, Suite senyorial, Suite per a una òpera i Doña Inés de Castro* (quatre ballets per a orquestra simfònica) i finalment Puigsolíu (poema simfònic per a cobla, de 1957).

La presó de Lleida és una obra programàtica. És a dir, que explica una història, la que recull la cançó popular d'igual títol. La temptació de narrar-la al compàs de la música de Serra és irresistible. Indico el minutatge de la peça entre parèntesis: la història comença als subterranis llòbrecs de la Paeria de Lleida, on en temps de Ferran II, dit el Catòlic, es va construir una presó. "De presos mai ni manquen", diu la cançó. Un bon dia, la filla del rei, de pas per la ciutat, va sortir a fer un passeig. La trompeteria i els tabals (0'35") anunciaven el seu pas. En passar prop de la presó la noia va separar-se del seguici per parar l'orella (1'05") a la remor que sortia de l'interior de les cel·les. Va sentir que cantaven una melodia (1'19"). La interpreta la tenora, reforçada pel fiscorn, i després s'hi afegeix tota la canya. La princesa va preguntar als presos (2'32"): "Digueu-me, presos,

qui ha tret tan bonica cançó?". Els metalls respongueren aspres, perquè als presos no els agrada que els facin preguntes. Però la dama insistia i insistia. Finalment els presos, malhumorats, li van dir que havia estat un d'ells, el més jove de tots, aquell del barret negre. "Alegreu-vos presos, alegreu-vos-en tots. Demanaré al meu pare les claus de la presó", diu ella (2'58"). Ells es van enfadar. No sabien que es tractava de la filla del rei i es pensaven que la noia es reia d'ells. Però aquell jove del barret negre i veu de tenor la va creure i li cantà una cançó (3'20"). Els presos el corejaven (3'28"), i fins i tot la princesa s'hi afeegí (3'36"). Noi i noia (tenora i tible) festejaven, com si entre ells no hi hagués les reixes de la presó. Però la comitiva del seguici s'adonà que la princesa no era amb ells (4'19"). Sonen els metalls i les timbales (4'40") per reprendre el passeig, ara de retorn a la cort. Els presoners van quedar moixos rere els barrots, una melodia trista (4'58") s'encadena de fiscorns a trompetes i de tenores a tibles. Els més vells, contrabaixos i fiscorns segons, es retiraren tristos al fons de la cel·la. A la cort, la princesa demanava un do al seu pare (5'20"): "No vos deman València, ni tampoc Aragó, ni Barcelona, ciutat de gran valor". El que ella volia eren les claus de la presó. Mentre el rei s'ho pensava, la noia

somniava desperta (6'07") amb el seu enamorat. Els metalls anuncien que el rei ja s'ha decidit (6'35"): "Filla, la meua filla, això no pot ser, no, perquè demà a la tarda els faré matar tots". De l'ensurt la noia va perdre el coneixement i es desmaià per un moment (6'55). En recuperar la consciència no tenia altra cosa al cap que fugir per reunir-se amb ell. Va aconseguir escapar-se de la cort (7'22"), però els guàrdies l'atraparen (7'37"). Aleshores pare i filla discutiren violentament: ella li explicà que estava enamorada d'un dels presos, del noi del barret negre, i el pare digué que aquest és el primer que faria matar. "Ai, pare, el meu pare, pengeu-m'hi a mi hi tot; féu les forques de plata, feu-ne los dogals d'or, i a cada cap de forca poseu-hi un pom de flors; perquè la gent que passi sentin la bona olor, resin un Parnostre per l'ànima dels dos". Escolteu-la com demana el do del seu pare (8'20"): "pa... pare... pare meu... pare, pare... pare meu - i ja sense força (8'45") - pare...". L'endemà a la tarda la forca ja estava preparada. Els presos, camí de l'execució, feien un últim plany (el cant del trombó de vares) mentre sonaven campanades a morts (9'09"). Reprenen la melodia les quatre trompetes a l'uníson (9'55"). El botxí passà la corda pel coll dels presos (10'33") i retirà els tamborets que els aguantaven (10'41").

Aquests enregistraments són, com deia al principi, la culminació d'un projecte ambiciós. Però són també, segurament sense la voluntat de ser-ho, una edició per si mateixa antològica. Ja ho hem vist a l'hora de parlar del seu contingut, intèrprets i directors. Les cobles Sant Jordi – Ciutat de Barcelona i de Cambra de Catalunya són les formacions actuals de més prestigi. I la música de Joaquim Serra mereix ser interpretada pels millors músics i els millors directors. De fet, sempre ha estat així: Conrad Saló va dirigir un disc d'homenatge a Joaquim Serra amb la seva cobla, La Principal de la Bisbal (Discophon, 1976); Antoni Ros-Marbà, que ja havia enregistrat un monogràfic de Serra amb la cobla Barcelona (Edigsa, 1965), va utilitzar La Principal de la Bisbal per gravar un LP amb bona música de cobla (Discophon, 1968, obres de Joaquim Serra, Eduard Toldrà i Antoni Català); i també és llegendari l'enregistrament de la música de Serra en la versió de Rafael Ferrer i la cobla Barcelona (Columbia, 1968). Ara cal afegir aquest àlbum a la llista de gravacions històriques que contenen música de Joaquim Serra, l'autor capital de la música de cobla.

Esteve Molero

1	<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>xavier pagès, director</u> PUIQSOLIU op. 96 (1957) petit poema	6'46"
2	<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>antoni bos-marbà, director</u> DANSA DE FADRINS op. 90 (1955) peça en forma de dansa	6'00"
3	<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>jordi león, director</u> IMPRESSIONS CAMPEROLES op. 25 (1927) suite en cinc temps I. Albada II. mainada jugant III. sota els pins IV. La vall dels ecos V. festa	3'22"
4		2'10"
5		4'38"
6		2'17"
7		3'27"
8	ELS TRES TAMBORS op. 18 (1926) glosa de la cançó popular	5'11"
9	GLOSSA DEL BALL DE GITANES DEL PENEDÈS op. 27 (1928) glosa de la dansa tradicional	5'28"
10	<u>cobla de cambra de catalunya</u> <u>jesús ventura, director</u> LA MOIXERANCA D'ALGEMESÍ harmonització i instrumentació de la dansa popular	8'05"
11	<u>cobla sant jordi-ciutat de barcelona</u> <u>xavier pagès, director</u> EN PERE GALLARÍ glosa de la cançó popular	3'47"
12	LA DANSA DE CASTELLTERÇOL harmonització i instrumentació de la dansa tradicional	4'12"
13	EL BALL DEL CIRI harmonització i instrumentació de la dansa tradicional	4'54"
durada total:		60'25"

1	<u>cobla de cambra de catalunya</u> <u>jesús ventura, director</u> INTRODUCCIÓ I DANSA op. 37 (1930) esboç simfònic per a tres cobles	6'46"
2	LA FIRA op. 32 (1929) esboç simfònic per a dues cobles	7'11"
3	LA PRESÓ DE LLEIDA op. 73 (1948) poema simfònic per a dues cobles augmentades i percussió	10'54"
4	A MONTSERRAT op. 73 (1948) sardana per a dues cobles.	4'52"
5	PRIMAVERAL op. 69 (1947) sardana per a dues cobles	4'55"
6	MARXA SOBRE MOTIUS POPULARS CATALANS op. 51 (1935) per a dues cobles, tuba i percussió	3'17"
durada total:		41'45"

1 - 11 - 12 - 13
enregistraments efectuats a l'espai montserrat camps (sabadell) el gener de 2007
presa de so: david casamitjana
producció musical: josep-maria serracant
edició i mesclés a l'estudi de montoliu de segarra:
jesús ventura, josep-maria serracant i david casamitjana

2
enregistrament efectuat a l'estudi multimèdia de la sgaie a catalunya (barcelona), el juny de 2000
presa de so i edició: pedri gonzález
producció musical: jesús ventura i jordi león

3 a 8
enregistrament efectuat a l'estudi multimèdia de la sgaie a catalunya (barcelona), el novembre de 2002

presa de so i edició: pedri gonzález i jordi borcut
producció musical: jesús ventura

9
enregistrament efectuat al casino de l'aliança del poble nou (barcelona) els dies 23 de febrer i 2 de març de 1998
presa de so: jordi capell i santi soler
producció musical: carles lobo
edició: daniel guinot
coordinació de producció: pere burés

10
enregistrament efectuat a l'auditori pau casals de sant salvador del vendrell, l'abril de 1995
presa de so: jordi capell i santi soler
producció musical: carles lobo
edició: daniel guinot
coordinació de producció: pere burés i josep-maria serracant

enregistraments efectuats a l'auditori pau casals de sant salvador del vendrell el dilluns i dimarts de la setmana santa de l'anys 2007.

presa de so: david casamitjana - producció musical: josep-maria serracant
edició i mesclés a l'espai sonor montoliu de montoliu de segarra amb jesús ventura, josep-maria serracant i david casamitjana

Intèrprets dels enregistraments de les obres del CD1

COBLA SANT JORDI- CIUTAT DE BARCELONA

puigsoliu, en pere gallari, la dansa de castellerçol i el ball del ciri (enregistrament efectuat l'any 2007)

flabiol Xavier Torrent

tribles Armand Franco i Oriol Gibert

tenores Marià Franco i Josep Antoni Sánchez

trompetes Carles Herruz i Eutimi Rodríguez

trombó Miquel Àngel Lopez

fiscorns Jordi Gómez i Joan Ignasi Enríquez

contrabaix Joan Jordi Beumala

Impressions camperoles i els tres tambors (enregistrament efectuat l'any 2002)

flabiol Xavier Torrent

tribles Armand Franco i Oriol Gibert

tenores Josep Antoni Sánchez i Marià Franco

trompetes Carles Herruz i Antoni Gallart

trombó Jordi Giménez

fiscorns Jordi Gómez i Joan Ignasi Enríquez

contrabaix Joan Jordi Beumala

dansa de fadrins (enregistrament efectuat l'any 2000)

flabiol Jordi Figaró

tribles Armand Franco i Àngel Pujol

tenores Josep Antoni Sánchez i Marià Franco

trompetes Antoni Gallart i Emili Serrano

trombó Jordi Giménez

fiscorns Josep Moliner i Joan Ignasi Enríquez

contrabaix Tomàs Espanyó

glossa del ball de gitanes del penedès (enregistrament efectuat l'any 1998)

flabiol Jordi Figaró

tribles Armand Franco i Àngel Pujol

tenores Jordi Paulí i Josep Antoni Sánchez

trompetes Emili Serrano i Antoni Gallart

trombó Jordi Giménez

fiscorns Josep Moliner i Joan Ignasi Enríquez

contrabaix Joan Jordi Beumala

COBLA DE CAMBRA DE CATALUNYA

La moixeranga d'Algemesí (enregistrament efectuat l'any 1999)

flabiol David Puertas

tribles Xavier Lozano i Vicenç Vidalou

tenores Jordi Molina i Joan Vilajulliu

trompetes Alexandre Baiget i Josep Lluís López

trombó Josep Maria Guinart

fiscorns Francesc Egea i Joan Margalef

contrabaix Francesc Saladrígues

percussió Ferran Armengol i Robert Armengol

Intèrprets dels enregistraments de les obres del CD2

(excepte La Presó de Lleida), per ordre alfabètic dels intèrprets:

COBLA DE CAMBRA DE CATALUNYA

flabiols Isabel Gregori, Josep Llauredó i David Puertas

tribles Joan Barrera, Ramon Casafont, Jordi Feliu, Oriol Oller, Josep Pasqual i Xavier Pinyol

tenores Quim Duran, Enric Ortí, Jordi Paulí, Ramon Saladrígues, Josep Antoni Sanchez i Jaume Vilà

trompetes Antoni Gallart, Carles Herruz, Jordi Pons, Eutimi Rodríguez, Roger Santiago i Marc Solanellas

trombons Josep Maria Guinart, Isidra López i Carles Segura

fiscorns Ivan Babiloni, Antoni Balada, Joan Ballart, Jordi Estartús, Josep Moliner i Eduard Prats

contrabaixos Tomàs Espanyó, Francesc Saladrígues i Marc Santiago

tuba Josep Moliner

percussió Jaume Yelo

La presó de Lleida (enregistrament efectuat l'any 1999)

flabiols David Puertas (I) i Marcel Sabaté (II)

tribles Xavier Lozano (I), Joan Barrera (II), Ramon Casafont (III) i Màrius Moneo (IV)

tenores Jordi Molina (I), Josep Antoni Sanchez (II), Jordi Paulí (III) i Adrià Bauzó (IV)

trompetes Alexandre Baiget (I), Jordi Serrano (II), Esteve Molero (III) i Josep Maria Llaveria (IV)

trombons Jordi Gimenez (I), Josep Maria Guinart (II) i Joan Puertas (III)

fiscorns Josep Lluís Huerta (I), Jordi Estartús (II), Albert Pol (III) i Joan Ignasi Enríquez (IV)

contrabaixos Agustí Pedrico (I) i Trent Hellerstein (II)

percussió Santi Molas